

Arrest

**nr. 58 525 van 24 maart 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE LIEN, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 juni 2007 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 5 juni 2007. Op 15 juli 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 18.181 van 31 oktober 2008 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Bij beschikking nr. 4005 van 5 februari 2009 werd verzoekers cassatieberoep door de Raad van State niet toelaatbaar verklaard.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich op 6 juli 2009 een tweede keer vluchteling verklaard. Op 18 september 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 37 540 van 26 januari 2010 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire

beschermingsstatus. Bij beschikking nr. 5381 van 9 maart 2010 werd verzoekers cassatieberoep door de Raad van State niet toelaatbaar verklaard.

1.3. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich op 23 juni 2010 een derde keer vluchteling verklaard. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 juni 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 december 2010.

1.4. Op 16 december 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 december 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, van Koerdische origine zijn en afkomstig zijn van Mosul (Centraal-Irak). U zou Irak hebben verlaten omwille van problemen met terroristen. Uw familie zou bedreigd zijn geweest teneinde het 'Arabische' gebied te verlaten omdat jullie Koerden zijn. In mei 2005 zou uw broer verdwenen zijn. Kort nadien zouden jullie een brief hebben gekregen waarin vermeld stond dat uw broer overleden was. Ook later zou uw familie schriftelijke bedreigingen hebben gekregen van een terroristische groepering. U zou eveneens door deze groepering zijn aangesproken met de vraag met hen samen te werken. Op aanraden van uw vader zou u in mei 2007 Irak hebben verlaten.

U diende een eerste asielaanvraag in op 5 juni 2007, waarin het Commissariaat-generaal (CGVS) u op 15 juli 2008 de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming weigerde omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde afkomst uit Mosul. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde op 31 oktober 2008 deze weigeringsbeslissing. Het cassatieberoep hiertegen bij de Raad van State werd ontoelaatbaar verklaard.

Op 6 juli 2009 diende u een tweede asielaanvraag in op basis van nieuwe documenten die uw afkomst uit Mosul zouden aantonen. Op 18 september 2009 weigerde het CGVS u opnieuw de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming. Dit werd door de RVV bevestigd bij arrest van 26 januari 2010 en het cassatieberoep hiertegen werd door de Raad van State ontoelaatbaar verklaard.

Op 23 juni 2010 diende u een derde asielaanvraag in. U zou sinds uw vertrek in mei 2007 niet meer naar Irak zijn teruggekeerd.

De elementen op basis waarvan u een derde asielaanvraag indiende zijn een brief (advies) van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Het BCHV verzoekt DVZ uw derde asielaanvraag in overweging te nemen en het CGVS om uw asielrelaas en de door u aangehaalde gevreesde problemen ten gronde te onderzoeken en u een internationaal beschermingsstatuut toe te kennen. Aanvullend worden de resultaten en duiding van een IQ-test, afgenomen door het Vrij Centrum voor Leerlingenbegeleiding (dd.24/03/2010), neergelegd en waaruit blijkt dat u zwakbegaafd bent. Op basis hiervan formuleert het BCHV in haar advies het volgende: "In tegenstelling tot zijn jonge leeftijd en het feit dat hij ongeletterd is- wat inderdaad niet noodzakelijk een 'afdoende verklaring' voor de gebrekkige kennis impliceert - is dit wel degelijk een afdoende verschoningsgrond voor de gebrekkige kennis die hij over Mosul kan tentoonspreiden. De grondslag van de hele redenering die tot de weigering van zijn vorige asielaanvragen leidde, namelijk het te 'verwachten kennisniveau', wordt er immers mee door onderuit gehaald."

Verder haalde u in het kader van uw derde asielaanvraag aan dat uw ouders tijdens hun verblijf in het huis van S.(...) A.(...) bedreigd zijn en noodgedwongen in het huis van zijn zoon A.(...) in Mosul zijn ingetrokken. Ook verklaarde u sinds 11 november 2010 geen contact meer te hebben met uw familie in Irak. U zou verschillende keren geprobeerd hebben uw moeder in Irak op te bellen, maar het nummer zou niet meer beschikbaar zijn. Tijdens uw laatste gesprek met uw moeder zou u vernomen hebben dat uw vader, na een bezoek aan een moskee, niet meer naar huis zou zijn teruggekeerd en sindsdien wordt vermist.

Na uw interview voor het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag legde u op 26 januari 2010 ter zitting aan de RVV een woonstattest neer waarmee u uw verblijf in Mosul wenst te staven.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald door definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde afkomst uit Mosul. De door u neergelegde identiteitskaart bleek, na onderzoek, een vervalsing te zijn. Bovendien was ook uw kennis aangaande uw beweerde woonplaats Mosul danig vaag en ontoereikend. Bijgevolg kon evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die u in Mosul beweert te hebben gekend.

Ook uw tweede asielaanvraag werd afgewezen omdat de door u neergelegde stukken in het kader van uw tweede asielaanvraag het vastgestelde ongeloofwaardige karakter van uw eerdere asielaanvraag niet kon herstellen.

Wat betreft het schrijven van de VZW Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV), van 18 juni 2010, en gericht aan de heer G.(...), Directeur Dienst Asiel, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit schrijven aanvangt met een beschrijving van de feiten, vervolgens een samenvatting geeft van de evaluatie gedaan bij de eerste en tweede asielaanvraag, melding maakt van nieuwe gegevens (advies en de resultaten van een IQ-test afgenomen door het Vrij Centrum voor Leerlingenbegeleiding Waas en Dender, waaruit blijkt dat u een mentale achterstand heeft) en vervolgens de evaluatie van de eerder genomen beslissingen in het licht van de nieuwe elementen kritisch ontleedt. Zo wordt in het schrijven aangehaald dat de intellectuele zwakbegaafdheid de oorzaak is van de twijfel die in hoofde van de asielinstanties is ontstaan en het CGVS, rekening houdend met de resultaten van de IQ-test, zijn verwachtingen met betrekking tot uw kennis van Mosul, dient bij te stellen.

Hierbij dient echter vooreerst te worden opgemerkt dat er geen enkele wettelijke bepaling is die toelaat dat een advies van een VZW de inhoud van een definitieve beslissing van de Commissaris-generaal waartegen geen rechtsmiddel meer mogelijk is, opnieuw ter discussie stelt.

Het feit dat uit een IQ-test van het Vrij CLB Waas en Dender (dd. 24/03/2010) blijkt dat u een mentale achterstand heeft, kan verder geen ander licht werpen op de tijdens de eerdere asielaanvragen gedane vaststellingen. Het CGVS heeft bij de beoordeling van uw eerdere asielaanvragen reeds uitdrukkelijk rekening gehouden met het feit dat u in Irak geen scholing heeft genoten en geïsoleerd bent opgegroeid. Voor wat betreft uw beperkt intelligentieniveau, zoals blijkt uit de resultaten van een IQ-test, dient te worden opgemerkt dat zelfs van iemand met een beperkt intelligentieniveau kan verwacht worden dat hij een aantal essentiële kennisvragen (o.m. wijken, parken, wegbeschrijving van zijn huis naar de winkel van zijn broer, beschrijving van een minaret, de veiligheidssituatie in zijn stad) aangaande zijn stad correct kan beantwoorden.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat, naast het feit dat u tijdens uw eerste asielaanvraag uitermate vage, ontoereikende en foutieve antwoorden gaf op enkele essentiële kennisvragen over Mosul, ook andere elementen de geloofwaardigheid van uw afkomst uit Mosul ondermijnen. Door het neerleggen van een valse identiteitskaart in het kader van uw eerste asielaanvraag wordt de geloofwaardigheid van uw afkomst uit Mosul ondermijnd. Alsook het feit dat u slechts de Koerdische taal machtig bleek te zijn en in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde geen Arabisch te kunnen spreken, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde afkomst uit Mosul.

Bovendien en niet in het minst dient in dit verband te worden opgemerkt dat uit een vertaling van het door u neergelegde woonattest, dat u tijdens de zitting voor de RVV in het kader van uw tweede asielaanvraag op 26 januari 2010 heeft neergelegd, blijkt dat de inhoud ervan niet overeenstemt met de door u tijdens uw eerdere asielaanvragen afgelegde verklaringen. In het woonattest staat dat u in 1991 verhuisd bent naar Mosul en er in de wijk woont van de opstellers van het attest, in casu de wijk Al-Maghreb, terwijl u voor het CGVS steeds heeft beweerd dat u in de wijk Al-Quds woonachtig was. Tijdens het interview voor het CGVS in het kader van uw derde asielaanvraag werd u met bovenstaande discrepantie geconfronteerd. Uw verklaring als zou de opsteller (de mukhtar of verantwoordelijke van de wijk) van het document een fout hebben gemaakt, is allesbehalve overtuigend (zie gehoorverslag CGVS, p.5).

In het licht van bovenvermelde vaststellingen, dient te worden geconcludeerd dat bovenvermelde elementen niet van die aard zijn dat ze de eerder genomen appreciatie, namelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw afkomst uit Mosul en aldus geen geloof kan worden gehecht aan uw ingeroepen vluchtmotieven die zich in Mosul afspelen, in positieve zin kunnen ombuigen.

Ook de overige door u aangehaalde verklaringen in het kader van uw derde asielaanvraag, namelijk als zouden uw ouders in 2010 tijdens hun verblijf in het huis van S.(...) A.(...) in Mosul bedreigd zijn geweest en hierna hun toevlucht hebben gezocht bij de zoon van S.(...) A.(...) in Mosul, zijn niet in staat de eerder genomen beslissingen van het CGVS te wijzigen. Evenmin wijzigt uw verklaring als zou uw vader korte tijd geleden na een bezoek aan een moskee in Mosul niet meer naar huis zijn teruggekeerd en u sinds kort geen contact meer heeft met uw moeder in Mosul, niets aan de eerder genomen beslissingen van het CGVS. Bovenvermelde problemen spelen zich af in Mosul, de stad ten aanzien waarvan uw herkomst betwist wordt.

Bovenvermelde opmerkingen laten niet toe u de status van vluchteling of subsidiaire bescherming toe te kennen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name *"De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op asiel en migratie"*, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

2.2. Waar verzoeker in fine vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en, ondergeschikt, het dossier opnieuw over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat een grondig onderzoek kan plaatsvinden, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de principes van het EU-procesrecht en de constitutionele tradities van de lidstaten van de Europese Unie, betoogt verzoeker dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht en dat hij conform de genoemde principes recht heeft op een onderzoek van de feiten door het jurisdictioneel orgaan dat zijn beroep behandelt en dit omwille van het feit dat de natuur van een asielaanvraag een actuele beoordeling dient in te houden van zijn asielaanvraag op het moment van de finale beslissing. Verzoeker stelt dat dit recht beperkt wordt gezien hij na het indienen van onderhavig beroep geen nieuwe stukken kan aanbrengen en geen geactualiseerde memorie/conclusie kan bijbrengen. Verzoeker merkt op dat zowel de Kwalificatielijst (2004/83) als de Procedurerichtlijn direct verwijzen naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dus ook naar artikel 47 van het Handvest en hij betoogt dat de invulling van dit artikel gelijklopend is met de invulling van artikel 6 van het EVRM met het verschil dat het toepassingsgebied zich uitstrekt niet alleen over burgerlijke en strafrechtelijke materies maar naar alle materies die het Europees recht regelt waaronder dus ook het asielrecht en dat de tekst van artikel 47 van het Handvest de artikelen 6 en 13 van het EVRM incorporeert. Verzoeker geeft verder een uiteenzetting over het begrip "volle rechtsmacht". Hij voert aan dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan stellen in strijd is met het begrip "full jurisdiction" zoals vastgelegd in het EVRM en dus indirect van toepassing via artikel 47 van het Handvest. Hij ondersteunt zijn betoog met rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent de toepassing van artikel 6 lid 1 van het EVRM. Ten slotte vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatielijst 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten die nuttig zijn om de zaak te beoordelen."*

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 39 van Richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn), voert verzoeker aan dat de termijn om beroep in te stellen voldoende lang dient te zijn teneinde hem in staat te stellen een beroep te kunnen instellen. Volgens verzoeker is dit in casu niet het geval en is de termijn te kort om een onderbouwd beroep te kunnen indienen, temeer hij gehouden is in een periode van 15 dagen alle nieuwe bewijselementen te

moeten voortbrengen welke de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kunnen weerleggen. Gezien de communicatiemiddelen waarover men op dit ogenblik beschikt in Tjetsjenië en Dagestan beperkt zijn, zou hij redelijkerwijs minstens een termijn moeten krijgen van één maand om zijn beroep te kunnen voorbereiden, aldus verzoeker. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en hij verzoekt de Raad om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *“Voldoet een termijn van vijftien dagen om een beroep bedoeld in artikel 39 van Procedure richtlijn 2005/85 aan de vereisten van effectiviteit zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van justitie”*.

3.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag), en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing de criteria van de Conventie van Genève niet toetst aan de gehele context waarin zijn vlucht dient gesitueerd te worden en de gegeven motivering voorbij gaat aan de verplichting om in ieder dossier alle aspecten eigen aan de zaak van de persoon in kwestie te onderzoeken conform de definitie van de Conventie van Genève. Verzoeker meent dat hij voldoende heeft aangetoond dat er sprake is van een ernstig risico op vervolging bij een terugkeer naar Irak en hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voornamelijk te beroepen op de eerdere weigeringen om het nieuwe bewijsmateriaal van tafel te vegen, wat volgens verzoeker niet ernstig is. Waar de bestreden beslissing stelt dat zwakbegaafdheid geen reden is voor de niet afdoende kennis van Mosul, is verzoeker van oordeel dat dit een beoordeling inhoudt die enkel een deskundige kan doen. Voorts laakt verzoeker dat het advies zoals geschreven door het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) straal genegeerd wordt en stelt hij dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich er wel erg gemakkelijk vanaf maakt door te stellen dat het BCHV een beslissing van het Commissariaat-generaal niet meer kan bekritisieren. Vervolgens herneemt verzoeker integraal de opmerkingen van het BCHV zoals geformuleerd in hoger aangehaald advies.

3.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker in subsidiaire orde aan dat hij in aanmerking komt voor het subsidiair beschermingsstatuut. Verzoeker meent dat, zelfs indien men zou aanvaarden dat hij niet uit Mosul afkomstig is, in elk geval vaststaat dat hij afkomstig is uit Irak, hij qua intelligentie moet worden vergeleken met een elfjarige en hij allicht nooit zelfstandig zal kunnen leven zonder begeleiding. Hij is van oordeel dat deze gegevens kunnen volstaan om toch te besluiten tot het toekennen van de subsidiaire bescherming. In geval van terugkeer naar zijn land van herkomst loopt hij immers wel degelijk een reëel risico om ernstige schade te lijden zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Hem terugsturen naar zijn land van herkomst maakt dus in elk geval een onmenselijke of vernederende behandeling uit in de zin van artikel 3 EVRM, aldus verzoeker.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.5. Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest).

De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: *“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”* Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 van het EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: *“Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.”* Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, lid 1 van het EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

Aangaande verzoekers grief dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, ingesteld ingevolge artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, niet voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in artikel 47 van het Handvest, in de principes van het E.U.-procesrecht in het algemeen en in de artikelen 6 en 13 van het EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Op grond van artikel 39/2 van de voormelde wet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking en het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de beroepen tegen de beslissingen tot niet-inoverwegingneming bedoeld in het hiervoor aangehaalde artikel 39/2, § 1, derde lid. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.15.2; zie ook GwH 30 oktober 2008, nr. 148/2008, r.o. B.6.1 e.v.).

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, §1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperken (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.28.1.). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3).

Uit de geciteerde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. De Raad stelt dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (en in artikel 13 van het EVRM), zodat het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag over de eigen onderzoeksbevoegdheid van de RvV aan het Hof van Justitie wordt verworpen. Behoudens een theoretische uitzetting geeft verzoeker ook niet concreet aan welke elementen met betrekking tot zijn asielaanvraag niet door de Raad onderzocht kunnen worden.

Voorts benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat dan ook niet louter te poneren dat ook de beginselen van het Europees procesrecht voortvloeiende uit artikel 47 van het Handvest en uit de rechtspraak van het Hof van Justitie zelf geschonden zijn. Bij ontstentenis van enige toelichting hieromtrent, wordt dit onderdeel van het eerste middel niet in aanmerking genomen.

3.6. In de mate verzoeker meent dat artikel 39 van richtlijn 2005/85 geschonden is doordat de termijn om beroep in te stellen tegen de bestreden beslissing slechts vijftien dagen telt, verwijst de Raad naar artikel 39/57 van de vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat de in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht. Verzoekers opmerkingen dienaangaande missen derhalve juridische grondslag en het tweede middel is derhalve onontvankelijk.

3.7. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde afkomst uit

Mosul omdat de door hem neergelegde identiteitskaart een vervalsing bleek te zijn en zijn kennis aangaande zijn beweerd woonplaats Mosul vaag en ontoereikend was, zodat evenmin geloof kon worden gehecht aan de problemen die hij in Mosul beweert te hebben gekend en de door hem neergelegde stukken in het kader van zijn tweede asielaanvraag het vastgestelde ongeloofwaardige karakter van zijn eerdere asielaanvraag niet konden herstellen, (ii) het feit dat thans uit een IQ-test blijkt dat hij een mentale achterstand heeft geen ander licht kan werpen op de tijdens de eerdere asielaanvragen gedane vaststellingen aangezien het Commissariaat-generaal bij de beoordeling van zijn eerdere asielaanvragen reeds uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met het feit dat hij in Irak geen scholing heeft genoten en geïsoleerd is opgegroeid en zelfs van iemand met een beperkt intelligentieniveau kan verwacht worden dat hij een aantal essentiële kennisvragen aangaande zijn stad correct kan beantwoorden en (iii) de overige door hem aangehaalde verklaringen in het kader van zijn derde asielaanvraag, namelijk als zouden zijn ouders in 2010 bedreigd zijn geweest en noodgedwongen zijn verhuisd, zijn vader na een bezoek aan een moskee niet meer naar huis is teruggekeerd en sindsdien wordt vermist en hij sinds november 2010 geen contact meer heeft met zijn familie, niets wijzigen aan de eerder genomen beslissingen vermits deze problemen zich afspelen in Mosul, de stad ten aanzien waarvan zijn herkomst betwist wordt.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het derde en vierde middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 16 december 2010 (CG nr. 0712863Y), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.8.1. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn vrees voor vervolging steunt op dezelfde motieven als zijn eerdere asielaanvragen, namelijk bedreigingen door terroristen. In het kader van huidige asielaanvraag voegt verzoeker hieraan toe dat ook zijn ouders zijn bedreigd en noodgedwongen zijn verhuisd, zijn vader na een bezoek aan een moskee niet meer naar huis is teruggekeerd en sindsdien wordt vermist en hij sinds november 2010 geen contact meer heeft met zijn moeder in Mosul.

3.8.2. Zonder verzoekers vorige asielaanvragen opnieuw te beoordelen, hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt de Raad vast dat de eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat ten aanzien van de door hem neergelegde identiteitskaart na onderzoek werd vastgesteld dat het om een vervalsing gaat en hij bovendien uitermate vage, ontoereikende en foutieve antwoorden gaf op meerdere essentiële kennisvragen over Mosul. Op grond van deze gegevens, alsmede het feit dat verzoeker slechts de Koerdische taal machtig bleek te zijn en verklaarde geen Arabisch te kunnen spreken, werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerd afkomst van Mosul, noch aan het door hem ingeroepen vluchtrelaas dat zich in Mosul zou hebben afgespeeld. In het kader van zijn tweede asielaanvraag werd geoordeeld dat de door hem nieuw bijgebrachte documenten niet vermogen het ongeloofwaardige karakter van zijn eerste asielaanvraag te herstellen omdat documenten die in het kader van een asielaanvraag worden neergelegd enkel als bewijskrachtig worden beschouwd indien deze worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, de dreigbrief geen enkele verwijzing naar Mosul bevat en zijn verklaringen over het bewijs van woonst niet overeenkomen met de inhoud van dit document. In het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar aanleiding van zijn beroep in de tweede asielaanvraag

wordt met betrekking tot het ter terechtzitting neergelegde gescande woonattest gesteld dat dit document vermeldt dat verzoeker in Mosul woont sinds 1991, terwijl hij zelf stelde dat dit 1993 was, en dat hij en zijn familie in de wijk Al Magreb van Mosul zouden wonen terwijl hij altijd gesteld heeft zijn hele leven gewoond te hebben in de wijk Al-Quds.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In het kader van zijn derde asielaanvraag dient verzoeker het woonattest in dat reeds tijdens zijn beroep naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag werd ingediend, de resultaten van een SON-R 5,5-17 test uitgevoerd door het "Vrij CLB Waas en Dender – VZW", correspondentie tussen BCHV en voornoemde VZW en een advies van het BCHV.

3.8.3. Na lezing van het administratief dossier, concludeert de Raad dat verzoeker naar aanleiding van derde asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens of stukken aanbrengt die vermogen om het in het kader van de eerdere asielaanvragen vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen, noch om de actualiteit van diezelfde vrees – zo hieraan al enige geloof zou worden gehecht, quod non – met bewijskrachtige elementen aan te tonen. Verzoeker slaagt er derhalve niet in alsnog aannemelijk te maken dat er wat hem betreft op grond van de eerder uiteengezette motieven sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch toont hij aan dat er onderhand andere gronden zijn die de erkenning van de vluchtelingenstatus wettigen.

Verzoekers betoog in voorliggend verzoekschrift houdt in essentie in dat zijn zwakbegaafdheid, zoals deze blijkt uit het verslag van het Vrij Centrum voor Leerlingenbegeleiding Waas en Dender VZW van 24 maart 2010, wel degelijk een afdoende verschoningsgrond is voor de gebrekkige kennis die hij over Mosul en over de inhoud van de door hem voorgelegde documenten kan tentoonspreiden, vermits de grondslag van de hele redenering die tot de weigering van zijn vorige asielaanvragen leidde, namelijk het te verwachten kennisniveau, er immers door wordt onderuit gehaald. Deze stelling kan niet zonder meer worden bijgetreden en wordt overigens evenmin ondersteund door de bevindingen van de heer Van den Bossche, psycho-pedagogisch consulent VCLB Waas en Dender, die tot het volgende besluit komt: *"Het is duidelijk dat A.(...) een mentale achterstand heeft op een aantal van vaardigheden die hij nodig heeft om op de hem gestelde vragen te antwoorden. Of die achterstand effectief te groot is om dit op een goede manier te kunnen doen, kunnen wij uiteraard niet met zekerheid op basis van een eenmalige testing stellen."* (administratief dossier, stuk 19). Uit de test kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker *"op een aantal gebieden mentaal beperkt is in zijn mogelijkheden"* ("bespreking van de test", tweede bladzijde). In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, is ook de Raad van oordeel dat zelfs van iemand met een beperkt intelligentieniveau kan worden verwacht dat hij een aantal essentiële kennisvragen (zo ondermeer betreffende wijken, parken, de wegbeschrijving van zijn huis naar de winkel van zijn broer, de beschrijving van de minaret, de veiligheidssituatie in zijn stad) aangaande zijn stad correct kan beantwoorden. Uit het administratief dossier blijkt overduidelijk dat reeds in het kader van de eerdere asielaanvragen rekening werd gehouden met verzoekers verstandelijk profiel. Er werden hem eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, vragen werden herhaald of heromschreven en er werden, indien nodig, pauzes ingelast. Verzoeker begreep ook kennelijk de logica en de inhoud van de vragen. Daarenboven heeft het vastgestelde gebrek aan kennis inzake Mosul betrekking op elementen uit verzoekers persoonlijke leefwereld en zijn deze elementen dermate significant dat zijn verstandelijk profiel geen afdoende verschoning vormt voor de vastgestelde lacunes in zijn kennis hiervan.

Zo verzoeker nog aanvoert dat ook het gegeven dat hij geen Arabisch spreekt perfect strookt met de IQ-test en de bevindingen van de afnemer ervan, kan niet worden ingezien hoe het gegeven dat verzoeker slechts heel beperkt vooruitgang boekt in de beheersing van de Nederlandse taal een verklaring kan bieden voor de vaststelling dat hij, die beweert nagenoeg zijn hele leven in Mosul te hebben gewoond, geen enkele kennis van de Arabische taal heeft.

3.8.4. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden afkomst uit Mosul, kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde daden van vervolging die zich aldaar zouden

hebben voorgedaan, met inbegrip van de naar aanleiding van huidige asielaanvraag nieuw aangehaalde feiten, met name dat ook zijn ouders werden bedreigd en noodgedwongen zijn verhuisd en zijn vader, na een bezoek aan een moskee, niet meer naar huis is teruggekeerd en sindsdien wordt vermist. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In zoverre verzoeker meent dat zijn vrees voor vervolging niet grondig werd onderzocht, wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat de door verzoeker aangehaalde vrees het voorwerp heeft uitgemaakt van drie asielaanvragen. Telkenmale werd hij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. Voorts beschikte hij over de mogelijkheid om beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigeringsbeslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, mogelijkheid waarvan verzoeker overigens gebruik heeft gemaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep gaat de hele zaak op de Raad over met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat zijn asielaanvraag niet grondig zou zijn onderzocht.

3.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Gelet op de vaststelling dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aantoonst en hij omwille van de redenen aangehaald in de bestreden beslissing ook niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Mosul, Centraal-Irak, kan hem de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS